

Sygn. akt V KZ 19/17

POSTANOWIENIE

Dnia 25 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki

w sprawie **L. G.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 25 maja 2017 r.,

zażalenia skazanego na zarządzenie Przewodniczącego Wydziału Sądu Okręgowego w S. z dnia 21 marca 2017 r., sygn. akt IV WKK [...],

w przedmiocie odmowy przyjęcia osobistej kasacji skazanego od wyroku Sądu Okręgowego w S.

z dnia 12 maja 2016 r., sygn. akt IV Ka [...],

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w S.

z dnia 31 marca 2015 r., sygn. akt IV K .,

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

L. G. w piśmie opatrzonym datą 12 maja 2016 r. wniósł o ustanowienie mu obrońcy z urzędu celem wywiedzenia kasacji od wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 12 maja 2016 r. Wyznaczony z urzędu obrońca sporządził opinię o braku podstaw do wniesienia kasacji. O powyższym poinformowano skazanego, wraz z jednoczesnym pouczeniem go, że ma on prawo ustanowić obrońcę z wyboru w terminie 30 dni od doręczenia tego pouczenia celem sporządzenia i podpisania kasacji. Pouczenie to skazany odebrał w dniu 30 listopada 2016 r. L. G. złożył zaś kilka pism, w których domagał się ustanowienia mu kolejnego obrońcy z urzędu. W odpowiedzi na nie poinformowano skazanego, że został mu już wyznaczony obrońca z urzędu, który po zapoznaniu się z aktami sprawy

nie stwierdził podstaw do wniesienia kasacji i w związku z tym nie przysługuje mu już prawo do ustanowienia kolejnego takiego obrońcy.

W dniu 23 grudnia 2016 r. skazany złożył w administracji aresztu śledczego osobiście sporządzoną i podpisaną kasację. Zarządzeniem z dnia 14 lutego 2017 r. L. G. został wezwany do uzupełnienia braku formalnego tej skargi poprzez sporządzenie i podpisanie jej przez obrońcę będącego adwokatem lub radcą prawnym w terminie 7 dni pod rygorem odmówienia jej przyjęcia. Wezwanie to skazany odebrał w dniu 16 lutego 2017 r. W odpowiedzi na nie L. G. wniósł o wyznaczenie mu kolejnego obrońcy z urzędu, nie uzupełniając wskazanego wcześniej braku formalnego. W związku z powyższym, zaskarżonym zarządzeniem z dnia 21 marca 2017 r. odmówiono skazanemu przyjęcia jego osobistej kasacji.

Na zarządzenie to zażalenie w terminie złożył L. G.. Nie sformułował w nim w istocie żadnych zarzutów względem zaskarżonej decyzji procesowej, lecz podważał procedowanie Sądów w prawomocnie zakończonym procesie, kwestionując ponadto sposób wypełnienia obowiązków przez obrońcę wyznaczonego mu z urzędu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie to jest całkowicie bezzasadne i wobec tego nie mogło zostać uwzględnione. W pełni prawidłowo bowiem odmówiono przyjęcia kasacji własnej skazanego.

Podkreślić tu należy, że art. 526 § 2 k.p.k. wyraźnie zastrzega, że jeżeli kasacja nie pochodzi od prokuratora, Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego, Rzecznika Praw Obywatelskich albo Rzecznika Praw Dziecka, powinna być sporządzona i podpisana przez obrońcę lub pełnomocnika będącego adwokatem albo radcą prawnym.

W sprawie niniejszej, prawidłowo zatem wezwano L. G. do usunięcia wskazanego wcześniej braku formalnego jego osobistej kasacji. Z uwagi na fakt, że powyższego braku skazany w określonym mu terminie jednak nie uzupełnił, bowiem z oczywistych względów skutku takiego nie może wywołać jego pismo o ustanowienie mu kolejnego obrońcy z urzędu, w pełni zasadnie odmówiono przyjęcia sporządzonej przez niego skargi.

Również podawane w niniejszym zażaleniu okoliczności dotyczące

procedowania Sądów w prawomocnie zakończonym postępowaniu, czy dotyczące wadliwego jakoby sposobu wypełniania obowiązków przez wyznaczonego skazanemu obrońcy z urzędu, nie mogą podważyć prawidłowości wydania zaskarżonego zarządzenia. We wniesionym zażaleniu kwestionować można bowiem jedynie prawidłowość zaskarżonego zarządzenia, a nie inne decyzje zapadłe w prawomocnie zakończonym procesie. Od razu zastrzec przy tym należy, że nie jest kompetencją Sądu Najwyższego merytoryczna ocena stanowiska obrońcy wyznaczonego skazanemu z urzędu co do braku zaistnienia podstaw do wniesienia kasacji. Podkreślić jednak trzeba, że materiały tej sprawy dowodzą, że obrońca z urzędu w dniach 11 października i 20 października 2016 r. przeglądał akta sprawy, zaś w dniu 20 października 2016 r. spotkał się ze skazanym w areszcie śledczym. Następnie sporządził obszerną opinię o braku podstaw do wniesienia kasacji. Do sposobu wykonywania przez obrońcę jego obowiązków żadnych zastrzeżeń nie zgłaszał organ go ustanawiający. Wręcz przeciwnie, na podstawie materiałów sprawy uznano, że skazanemu udzielił on rzeczywistej i skutecznej pomocy prawnej z urzędu, o czym L. G. był już informowany. Skazany został już również pouczony, że przekonanie strony o zasadności jej stanowiska co do istnienia podstaw do kasacji, nie uzasadnia wysuwania przez nią żądań dotyczących powołania kolejnego obrońcy z urzędu, aż do skutecznego spełnienia jej oczekiwań związanych z wniesieniem kasacji. Z uwagi zaś na fakt, że kasacja jest wysoce sformalizowanym nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, tylko podmioty fachowe uprawnione są do jej sporządzenia i podpisania w imieniu strony, która nie jest w stanie – jako nieprofesjonalista – ocenić samodzielnie zaistnienia warunków jej złożenia.

Mając na uwadze przytoczone tu okoliczności, zaskarżone zarządzenie o odmowie przyjęcia osobiście sporządzonej i podpisanej przez skazanego kasacji jest prawidłowe w następstwie uznania, że to pismo procesowe dotknięte jest brakiem formalnym, który uniemożliwia nadanie mu biegu (art. 120 § 2 k.p.k.). Jako że zarządzenie to wydano zgodnie z prawem, Sąd Najwyższy utrzymał je w mocy.

Z tych wszystkich względów orzeczono, jak na wstępie.